Як то в бурю по небові галас повстане,
В чорних хмарах так грякне, що страх!
І за хвилею вирине хвиля та й гряне
І озоветься в лісах, на горах:

"Чи не той то козак, що де стане —
І земля там потане?
Чи не той то козак, що де гляне —
І трава там зов'яне?

Чи по степові з вітром гарцює не той то козак,
Од якого тікає татарин і лях?
Чи не він то гука, перескопує гору й байрак
І на вражі полки сипле кару і жах?"

Як же то вранці
В червонім хмарці
Сонце випливає,
Чи не з чужини
Та до дівчини
Козак приїжджає?

Не одсувайте кватирки в вікні,
Не обступайте широких воріт,
І старі, і дівки, й молодиці!
Бо вже не грає козак на коні,
Бо вже не стогне земля од копит:
Вже умер чорнобривий, умер бідолиций!

Як він вертався з краю чужого в свій дім
Та як він їхав в долині,
Буря повстала, загуркотіло, і грім
Впав, повалився в долині!

Як розігнало ж ті хмари і геть понесло —
Глянуло в сонечко, знову усе процвіло!

Що ж то в долоні? Чи дуб рясний ліг?..
Ні, козаченько найкращий поліг!..